

Z PRAŽSKÉHO POVSTÁNÍ

Kde tu léčíte bezmoc? Mám se nechat ošetřit tou
holkou na rohu? Kde máte kávovar s nocí a něčím
sypkým bílým, když hořkou nemohu?

Nevítali mě lidé. Mlčeli. Musel jsem zhubnout,
vyřýsovat kostru to chtělo, aby mne průvodci za
žebra čapli a odmrštili tělo. Aby zbytkem dole na
Můstku napustili neony, a teď, vole, sviť.

Nevítaly mě duše. Mlčely. Dej římsu, římsu dej!
Škemrá jedna před kasinem, ale nedám, takový
výdej energie rovná se blackoutu, zhasl bych
centrum, poslal bych ho v řiť.

A proto zavři zobák, Serjožo. Praha spí. Dumej, proč
holubí letka Siddhárthy čile dláždí Perlovku, proč ta
holka na rohu, kterou paseš, kouří jen za stovku,

jsme v třetí světové válce o čtvrtý rozměr a bude
tvrdá a těžká přesně jak pancíř věže, na které se tu
otácel tvůj děda, když dopršely šeríky a rozešel se
dav, s odjištěným samopalem namířeným k nebi
když věřil, co dalšího z něj vyřítí se, nehlučně,
střemhlav –

Ani já nevím, jaké bude ráno. S městem
znovuzrozený, leč zhaslý, přijdu o práci. Odspodu
otevře se země, výtah pošle odpad a svrchu, kde se
vzal, tu se vzal popelář, co sjede mě pohledem, ale
nechá být, nekopne si.

Vypadá, že křídly jistí, když sprostě si poroučím
a slušně se zvedám, čekuje ten stav, kdy měsíc
numero pět prokvetlý běsy přestává věřit v člověka.

Ale ještě je tu láska a pořád mám sílu vykročit
a prvnímu chodci na ráně vpálit do tváře, že ho
miluju. Zbývá jediná bitva: najít bar, kde zapít mír.